

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΒΟΥΛΤΟΡΙ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ ΕΥΤΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΕΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΕΥΡΙΩΝ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ: Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ Γρ. 80. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις
Γρ. 60. — Ἐν τῇ ξένῃ φράγκα χρ. 15. — Ἐξάμηνι κατ' ἀναλογίαν
— Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' οὐθείας πρὸς τὴν Διευθύνσιν.
Ὁ κρατὼν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητῆς.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερουσῆς
τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦτέρου τῶν Διευθύνσιν.

Διευθύνται

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

23 ἀρ. Γαλατῆ Κουρδούμ-χάν ἀρ. 23.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐκπαιδευτικὸν συνέδριον (ὑπὸ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). —
Τὸ ἔαρ, ποίημα (ὑπὸ ΠΕΤΡΟΥ ΚΥΡΙΑΖΗ). — Τὸ μυθιστόρημα ἐνδὸς οὐζύρου, μυθι-
στορία πρωτότυπος (ὑπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΟΥ). — Ἀπὸ τὰ σύμβολα, ποίημα
(ὑπὸ ΚΑ. ΒΑΣΣΑΡΑΚΙ). — Θετικότης καὶ ἰδανικότης (ὑπὸ ΑΝΤ. ΤΖΙΝΟΓΛΟΥ). — Ἀν-
τιθέσεις, ποίημα (ὑπὸ ΣΤΗΣΙΑΔΕΙΔΟΥ). — Ἡ θυσία, διήγημα (ὑπὸ ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ).
— Πνευματικὴ κίνησις. — Ἐπιφύλλις: Στέφν. Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀλεξίου (μετάφρασις
ὑπὸ Δ. ΦΕΣΤΕΡΗ).

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαριέντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα καὶ ῥιγ-
ματα κατατρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι καὶ πρὸ πάντων αἱ νέαι, περὶ
πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐ-
τὴν ὁσον φροντίζουν καὶ διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν καὶ τὸ ἔχειν πρόσωπον ὡραῖον καὶ
σῶμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως καὶ τὸ προσπαθεῖν ὅμως διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ προαγωγὴν
τῆς ὡραϊότητος εἶναι ἀποτελεσματικὸν φιλοκαλίας καὶ ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ καὶ τρυφερὰ ἐπιδερμὶς
τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ ὀριμέα ψύχην, τὰς χιόνας καὶ τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλο-
γερὰν θερμοκρασίαν καὶ σκόνην τοῦ θέρους καὶ εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληροῦται
καὶ διαρρηγνύται, προσλαμβάνει ἰσχυρὸν χρῶμα καὶ θέαν ἐρρυτιδωμένην καὶ δυσάρεστον. Αὕτη ἡ κα-
τάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλο-
γώσεις, αἰτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέροχτον βαθμὸν. Ἄν καὶ ὑπάρχωσι πολλὰ ἀλοιφὰι, ἔ-
λαια καὶ ὀρυζοκόνειαι διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκι-
μάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπιδράσις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δὲ ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνε-
λόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευασμὸς φαρμακευτικῶν ἐλεύθερον πάσης καυστι-
κῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον καὶ προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοὺ λοι-
πὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανὲς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης καὶ καρπὸς βα-
θείας καὶ διαρκούς παρατηρήσεως καὶ ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα καὶ κατέχον
ἀπάσας τὰς προορηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαράμιλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοστολῶς
καὶ ριζικῶς τὰ ῥιγμάτα καὶ τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας,
τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου καὶ τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφό-
ρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου· παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα καὶ χρῶμα ὡραῖον,
διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει καὶ εὐωδίαν
λίαν εὐχάριστον καὶ ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον καὶ διὰ διαρκῆ
χρῆσιν. Τρόπος χρῆσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀ-
λείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς. Μετὰ τὸ ξυράφισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρῆ-
σεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», αἴτινα οὐδὲν ἄλλο εἶσι παρὰ καθαρὸν οἰνόπνευμα, ὑπὸ διαφόρους
ἐπιπέσεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμόφιλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότη-
τος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων καὶ τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ
προσώπου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τοὺς πλανίον ἑλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ
τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμόφιλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον
δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφέ ἐκ τοῦ «Δερμόφιλου» ἐντὸς τῆς ἡμέρας ποτηρίου ὑδατος
παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει καὶ λευκαίνει τοὺς ὀδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ
«Δερμόφιλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρωΐαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν ὀδοντο-
κόνων καὶ ὀδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη καὶ πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΑΗ» ἐν Πόλει, ὁδὸς Βεζεντζιλέρ,
καὶ ἐν Γαλατῇ κατάστημα μεροποιοῦ Ἰωσήφ «Υδάρον», ὁδὸς Τοῦνελ ἀριθ. 32.

ΕΙΟΣ ΠΕΜΠΙΟΝ Ἐν Κων)πόλει 10 Μαΐου 1903 ΑΡΙΘ. 3

Διευθύνται: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καὶ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

«Ὁ πόσοιμοι τὰς Χάριτας
πταῖς Μοῦσαις συγκαταμῖγνός
νῆ' Ἰσταν σι' Ἰσταν».
ἔ.ρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673—β.

Ἡ ΜΟΥΣΑ ΠΟΛΥΜΝΙΑ

Καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα ἐπ' ἐσχάτων συ-
νεδρίων πρόκειται νὰ συγκροτηθῆ ἐν τῷ
ἄστει τῆς Παλλάδος ἐκπαιδευτικὸν σκοποῦ
μέλλον νὰ καταμελετήσῃ τὰς ἀνάγκας τῆς
συγχρόνου παιδείσεως καὶ νὰ ἐργασθῆ ὑπὲρ
τῆς βελτιώσεως αὐτῆς, ἰδιαζόντως ἅμα ἐν-
διατρίβον καὶ εἰς τὴν μεταρρύθμισιν τῆς
θηλείας παιδείσεως.

Λεπτομερέστεραι εἰδήσεις περὶ τοῦ τρό-
που, καθ' ὃν οἱ συγκροτήσοντες τὸ συνέδριον
θὰ ἐπιληθῶσι τοῦ θέματος τούτου καὶ τῆς
μορφῆς, ἢν θὰ δώσωσιν εἰς τὰς εἰδικὰς συ-
ζητήσεις, δὲν μετεδόθησαν ἡμῖν ἐτι ἄχρις
ἄρας. Οὐχ ἦττον καὶ μόνον τὸ ἄκουσμα ἤρ-
κεσε νὰ μᾶς συγκινήσῃ καὶ ἠλεκτρίσῃ ὡς
συγκινεῖ καὶ ἠλεκτρίζει πᾶσαν καρδίαν πα-
θαινομένην ὑπὲρ ζητήματος τόσῳ ζωτικῷ
καὶ πονούσῳ ὑπὲρ τοῦ στενωτάτου μετ' αὐ-
τοῦ συνδεδεμένου ἠθικοῦ μέλλοντος.

Ἐὰν εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὸ μέλλον τῶν κοι-
νωνιῶν εἰς τῆς γυναικὸς τὰς λεπτοφύεις
ἀλλ' ἀκαταμαχίτους χεῖρας εἶναι διαπεπι-
στευμένον· ἐὰν οὐδεὶς πλέον ἀμφισβητεῖ
ὅτι εἰς τὸ ἀθάνατον θάλας τῆς μητρικῆς
ἀγκάλης διαμορφοῦται εἰς ἄνθρωπον τὸ
θεῖον φῦραμα, ἐξ οὗ ὁ Δημιουργὸς πλάττει
τὴν ἔμψυχον σάρκα τὴν προωρισμένην ὅπως
δράσῃ καὶ μεγαλοουργήσῃ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς
κοινωνίας, καὶ ἐκκολλάπτεται τὸ ἠθικὸν ὄν
τὸ ἱεροῦ ἐμπεφορημένον σπινθῆρος ἐκ τοῦ
ξανθοῦ βρέφους τοῦ λιγέα ἀλλ' ἀσαφῆ μινυ-
ρίζοντος, εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι οὐδένα
θ' ἀφήσῃ ἀσυγκίνητον τὸ ἀγγέλμα ὅτι φρον-
τὶς ἤρχισε νὰ καταβάλληται ἰδιαίχουσα περὶ
τῆς παιδείσεως τῶν μητέρων τοῦ μέλλον-
τος, ὅτι μέριμνα εὐσυνειδήτου καὶ σοβαρὰ
ἤρχισε ρυτιδοῦσα τὰ μέτωπα τῶν ἀρμοδίων

πώς αἱ σήμερον ἀφρόντιδες κορασίδες νὰ γείνωσιν αὔριον ὅσον οἶόν τε ἱκαναὶ τῆς μελλούσης γενεᾶς τροφοί, καὶ τοῦ ἠθικοῦ αὐτῆς βίου ἐνδελεχεῖς ἐκκολλάτριάι. Ναί! ἡ καρδία παντὸς ἀνθρώπου καὶ κοινὴν δόσιν αἰσθητικότητος κεκτημένου σκιρτᾷ πρὸ τῆς ιδέας ὅτι ἴσως ἡμέραν τινὰ ἀνατείλῃ γελοῦς στερὸς ὁ ἥλιος τῆς σχολικῆς μορφώσεως τῆς Ἑλληνίδος γυναικός, ὅστις τόσῳ ἀστοργος πρὸς αὐτήν, ἀλλαχοῦ μὲν πυρπόλος ἔνεκα συσσωρεύσεως ἀπείρου καὶ ἐπομένως ἐκτυφλωτικῆς, ἀλλαχοῦ δὲ ἀσθενῆς ὄλωσ καὶ ἀμαυρὸς ἐξ ἀνεπαρκείας ἄχρι τῆς στιγμῆς καταδείκνυται. Δὲν θέλω νὰ ἐνδιατρίψω πολὺ ἐπὶ θέματος, ὅπερ ἄλλοτε διὰ μακρῶν ἐπραγματεύθην, ὅπερ δὲ ἴσως ἐπικαιρότερον θά μοι παρουσιασθῆ ἢ περίστασις καὶ ἡ ἀνάγκη ὅπως πραγματευθῶ ἐν τῷ μέλλοντι. Καθότι πρῶτον θεωρῶ τὸ νὰ ἐπιληφθῶ αὐτοῦ μετ' εἰδικῶν λεπτομερειῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἀγγελθὲν συνέδριον, πρὶν ἢ ἰδῶ, ὡς ἄνω εἶπον, τὴν μορφήν καὶ τὰς φάσεις, αὐτὰ θὰ λάβῃ παρ' αὐτῶ ἢ διεξαγωγῆ τῶν σχετικῶν συζητήσεων. Οὐχ ἦττον ἐν λέγω, ὅπερ οὐδέποτε παλαιούται, ὅπερ δὲν φέρει κόρον ἐπαναλαμβάνομενον, διότι εἶναι ἡ περίοπτος ἀλήθεια ἢ καθ' ἡμέραν ὑπὸ τὰς ὄψεις πάντων ἐξελισσομένη.

Εἶδομεν υἱούς, οἵτινες, φύσει εὐγενεῖς καὶ μεγαλοουργοὶ ἐνίστε, ἀπεμαράνθησαν ἠθικῶς καὶ ἐπλήσθησαν ἐλαττωμάτων, αὐτὰ παρὰ μόνων τῶν μητέρων αὐτῶν παρέλαβον, διὰ τε τοῦ παραδείγματος καὶ τῆς ἀνατροφῆς, τῆς ὑπὸ μηδεμιᾶς παιδαγωγικῆς ἢ ἐγκυκλοπαιδικῆς γνώσεως διαφεγγομένης.

Καὶ οἱ διὰ μέσου τόσον νοεροῦ σκότους διαπορευθέντες ὑπὸ τῆς μητρὸς, οἶονεῖ ὑπὸ στήλης μαύρου καπνοῦ καὶ οὐχὶ φωτὸς ποδηγετούμενοι δύσμοιροι βιοπαλαισταὶ οἱ διπλάσιον ἢδὲ τὸν μόχθον τῆς βιωτικῆς τύρβης συναισθανόμενοι ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως τῶν ἀνατροφῆς, ἐγένοντο τέκνα τοῦ σκότους, σκότος ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἔξω αὐτῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τόσου φωτός, ὅπερ πανταχοῦ ἐκχέει ὁ ἀπλετος πολιτισμὸς τοῦ

αἰῶνος. Δότε λοιπὸν γνώσεις εἰς τὴν γυναικα! Δότε τὴν βάσεις ἠθικῆς καὶ λεπτὴν μόρφωσιν αἰσθημάτων, καὶ ιδεῶν ἀγνὰ καὶ εὐγενῆ, ἵνα ἀποβῆ ἀβρὰ καὶ ἀφωσιωμένη σύζυγος, δότε τὴν γνώσεις πρακτικῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ ἐκλαϊκευμένης ἐπιστήμης ἵν' ἀποβῆ δεξιὰ καὶ πεφωτισμένη οἰκοδόμοισιν, δότε τὴν τέλος γνώσεις ἀρκούσας, πολλὰς, εἰ δυνατόν, παιδαγωγικῆς ἵν' ἀποβῆ τελεία μήτηρ, ἥτοι ἔμπειρος τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτῇ παραδοθέντων ἀνθρώπων ποδηγέτις καὶ τροφός.

Ἐν τῷ ἔργῳ τῆς μητρὸς, ὅπερ ἀποτελεῖ κατ' ἐμὲ τὴν ὑψίστην τῶν ἐπιστημῶν, δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ ἀγάπη. Ἀγαπῶσας μητέρας ἔχομεν πολλὰς, ἀλλὰ **γνωρίζουσας ν' ἀγαπῶσιν** ὀλιγίστας μόνον ἔχομεν. Αὐταὶ δὲ αἱ σοβαρὰ καὶ πεφωτισμέναι γυναῖκες αἱ ἔχουσαι στερορὸν καὶ οἶονεῖ τετράγωνον τὸν χαρακτῆρα, καὶ τρυφερὰν μὲν τὴν καρδίαν, ἀνδρικήν δὲ τὴν διάνοιαν, αὐταὶ αἱ ἀβραὶ ἀλλὰ σθεναρὰ καὶ μεγάλα ψυχὰ αἱ γνωρίζουσαι διὰ λελογισμένης καὶ σθεναρᾶς χειρὸς κρασπεδοφόρου Φειδίου νὰ διαπλάττωσι τὸν πηλὸν τοῦ Θεοῦ εἰς καλλιγάρμαρα ἀγάλματα τῆς θείας δόξης καὶ νὰ μαλάσωσι τὰς νεαρὰς καρδίας μὲ τὸ θεῖον αὐτῶν μεϊδίωμα καὶ τὰ ἱερά των δάκρυα, αἱ διὰ μόνης τῆς νυχθημέρου αὐτῶν συνομιλίας ἐμφυσῶσαι εἰς αὐτὰς ὡς ἱερὸν σπινθῆρα ὅλα τὰ μεγάλα καὶ εὐαγῆ ἰδανικά, μόνον αὐτοὶ οἱ τιμαλφεῖς καὶ ἀνεκτίμητοι τοῦ γυναικείου κόσμου ἀδάμαντες, οἱ τοσοῦτῳ σπάνιοι δυστυχῶς ἔτι, οἱ δίκην εὐλαμπῶν ἀλλ' ἀραιῶν ἀστέρων κοσμοῦντες τὰς κοινωνικὰς φάλαγγας, μόνον αὐταὶ εἶναι ἐκεῖναι, παρ' ὧν δύνανται νὰ προσδοκῶσιν αἱ κοινωνίαι ὅλον τὸ φῶς τῆς ἀληθοῦς προόδου, ὅλην τὴν εὐαγῆ καὶ φιλάνθρωπον αἴγλην γενναιοτέρου καὶ ἀνθρωπιστικωτέρου πολιτισμοῦ!

Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὰς ἀριζήλους ἀνθρωπιστριάς! Τιμὴ δὲ καὶ δόξα καὶ εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες μετ' εἰλικρινοῦς πόθου ἀποβλέποντες εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ ἠθικοῦ μέλλοντος τῆς

ἀνθρωπότητος, μεθ' ἱεροῦ ἐπίσης ζήλου θὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν τοῦ γυναικείου φύλου ἀναγκῶν, καὶ διαμορφώσωσι τὴν ἐκπαίδευσιν αὐτῶν ἱκα-

νὴν ἵνα τὰς παρασκευάξῃ εἰδικῶς καὶ τὰς ἐπιρρωννύῃ εἰς τὸ μέγα καὶ ὑψιστον ἠθικὸν αὐτῶν ἔργον!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΤΟ ΒΑΡ

Τὸ βαρ πάλιν εὐχαρὶ τὴν φύσιν ἐπεσκέψθη προχέον νάματα ζωῆς καὶ παραδείσου κάλλη κ' ἡ γῆ μὲ ἄνθη θελκτικὰ καὶ εὖσμα ἐστέφη κ' ἐν ἀρμονίᾳ θαυμαστῇ ὡς νύμφη τις προβάλλει.

Εἰς ροδοδάφηνν ἀνθηρὰν ἡ ἀπδῶν ἠδέως ἀπὸ τὸν φλοῖσθον ρύακος προκαλουμένη ψάλλει κ' ἐκ τῶν ὠδῶν τῆς μαγευθεῖς ἐνθουσιώδης νέος εἰς ρεμβασμοῦς βυθίζεται κ' ἐξ εὐφροσύνης πάλλει.

Τὸ πᾶν φαιδρῶς προσμειδιῶν μᾶς ἔλκει πρὸς τὸ [θεῖον,
'Ο οὐρανός, ἡ θάλασσα, τὰ δάση, αἱ κοιλάδες, αἱ αὔραι, ἡ μαρμαρυγὴ ἀστέρων αἰθερίων οἱ τῆς αὐγῆς ἀδάμαντες, τῆς δρόσου αἱ ψεκάδες!

Πέτρος Κυριαζῆς.

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΙΟΥ

α' *Αδυναμία!* τὸ ὄρομά σου εἶναι γυρῆ!

III

(*Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.*)

Δάκρυα ἐκυλίνοντο μέσῳ εἰς τοῦ; ὀφθαλμούς της καὶ τότε αἰσθανθεῖς πόσον μεγάλη ἦτο ἡ θυσία μου, ἠάνδρῃσα καὶ περιπυστῶμενος αὐτὴν ἡ-

χίθην ἐν τῷ ἐγωῖσμάῳ τοῦ ἔρωτός μου νὰ ἤρνεῖτο καὶ νὰ... μὴ ἀπῆρχετο. Ἡ Ἑλλη ἤμως διέφυγε τὴν περίπτυσίν μου καὶ ἀπεμακρύνθη συνωφρωμένη.

— Ἀχ, εἶπε, δὲν μ' ἀγαπᾶς πλέον ἀφοῦ... μὲ διώκεις...

— Πρὸς Θεοῦ! ἐφώνησα, τρελλῆ ποῦ εἶσαι νὰ ὀμάλῃς τοιουτοτρόπως!... ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖς τὴν θυσίαν μου...; οὕτω διατάσσει ὁ ἰατρός, Ἑλλη, προσέθηκα σύρων αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας μου, μὴ μοῦ συντρίβεις τὴν καρδίαν μὲ τοιαῦτα λόγια... Φαντάζεσαι, Βαυλὶς μου, πῶς θὰ ζήσω μακρὰν

σου; Χρυσή μου γυναικούλα, σύνελθε!... Πρώτον ή ύγιεια σου και δεύτερον ή... ευτυχία μου.

Με τοιούτους λόγους τήν κατέπεισα να επιμεληθῆ τῆς υγιείας της. Ἡ σύζυγός μου συγκατετίθη εἰς τὸν προσωρινὸν χωρισμὸν, ἀλλ' ἐν ᾧ προητοίμαζε τὰς ἀποσκευάς της πικρὰ ἴσως προαίσθησις τὴν ἔκαμε νὰ στρέφῃ πρὸς με ὑγρὸν περιστερᾶς βλέμμα, με ἀβριστὸν ἰκεστὴν, ὡς νὰ με ἐξώρριζεν ἀφώνως ν' ἀναστείλω τὴν σκληρὰν ἀπόφασίν μου. Πλὴν τὴν ἠγάπων τόσο, ὥστε ἡ ἰκεσία της, οἴμοι! ἔμενον ἀτελεσφόρητος, διότι, διότι ἀφωσιούμην εἰς τὸ συμφέρον τῆς υγιείας της.

Φεῦ! ποσάκις δὲν ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου περιπτυσσομένη με μετὰ παρηγορᾶς!... θὰ ἔλεγέ τις ὅτι διὰ βίου ἐμέλλομεν ν' ἀποχωρισθῶμεν...!

Ἐπὶ τέλους ἤγγικεν ἡ στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Τὴν ἐπεβίβασα ἐπὶ τοῦ ἀτμοδρόμου συνιστῶν αὐτὴν θερμῶς τῷ πλοίαρχῳ, ὅστις ἦτο φίλος μου. Καὶ ὅτε τὸ ἀτμῆρες ἐσύριζεν ἀποχαιτοῦν τὸν λιμένα, ἔτοιμον ν' ἀνστήρῃ τὴν ἀγκυραν, ἡ Ἑλλη, ἐπιλαθομένη πάσης τυπικῆς ἐφεκτικότητος ἐνώπιον τοῦ πλήθους, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου περιπτυσσομένη με θερμῶς, ἐνῶ χείμαρρος δακρῶν ἐχύνετο ἐκ τῶν ὀρθαλμῶν της. Ἡ καρδιά μου ἐρραγιζέτο, ἠνάνδριζον, ἠθηνόμην τοὺς ὀφθαλμούς μου καλυπτομένους ὑπὸ πέπλου δακρῶν ἔτοιμος νὰ ἐκρχῶ εἰς θρῆνον. Πλὴν ἐσκληρῶσα τὴν καρδίαν μου διότι μὰς παρετήρουν καὶ ἀπεσπάσθην τῆς περιπτύξεώς της στενάζων ἐπήδησα εἰς τὴν λέμβον μου καὶ τὸ ἔτοιμον δάκρυ μου ἔπασεν ἐν τῷ κύματι καὶ ἐχάθη... Τὸ ἀτμόπλοιο ἐστρεψε πρὸς ἡμᾶς καὶ ἡ λέμβος μου ἔμεινε μόνη, ὀρχομένη ἐπὶ τοῦ ταρχθέντος ὕδατος. Διέταξα τὸν λεμβοῦχον νὰ ἀκολουθήσῃ ὡς ἠδύνατο τὸ φεῦγον ἀτμόπλοιο ὅπως τὴν ἴδω ἀκόμη, ὀρθὴν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ σείουσιν λευκὸν μανθῆλιον, ὡς τὴν σημαίαν τοῦ ἀποχαιρητισμοῦ. Ἀνταπεκρίθη εἰς τὰ νεύματά της, ἔως οὗ ἡ ἑλιξ ἐπληξε τὸ ὕδωρ ἰσχυρότερον, ἡ κωνοδόχος ἐξήμισε μέλανα καπνόν, ἡ πρῶρα ἐβυθίσθη ἐν τῷ ἀφρόντι κύματι, καὶ τὸ σκάφος ξυρίζον τὸ κύμα ὡς γιγαντιαῖος λάρος, με ἀνοικτὰ ὅλα τὰ ἰστία, ἐξηρνήσθη ὀπισθεν τοῦ ὀρίζοντος.

Ἐπέστρεψα μόνος καὶ μελαγχολικός εἰς τὸν

οἶκόν μου, ὅστις μετ' ἐφάνη ἔρημος, ἀν καὶ πλήρης ἀκόμη τῆς παρουσίας τῆς ἀγαπητῆς μου. Ὅπου καὶ ἂν ἔστρεψον τὸ βλέμμα ἐνόμιζον ὅτι θὰ τὴν ἴδω μετ' ὁμοίαν καὶ εὐλύγιστον ἀνάστημά της, οὔτινος ἡ ἀσύλληπτος χάρις διεχύνετο ἐπ' αὐτοῦ ὡς τὸ ἄρωμα εἰς τὸ ἄθος, ἢ ὡς αἴγλη οὐρανό. Φεῦ! δὲν ἦτο ἡ ἀπάτη τῶν αἰσθήσεων... Ἡ Ἑλλη ἠρμένιζε τὴν ὥραν ἐκείνην διὰ τὴν βασιλίδαν τῶν πύλων.

Τὸ ἐσπέρας ἀνῆλθον μόνος εἰς τὸν κοινὸν μου θάλαμον, ὃν ἐκαίδρηνεν ὅλλοτε ἡ παρουσία της. Ἡδὴ ἦτο ἔρημος καὶ μετ' ἐφάνη τόσο θλιβερός, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ εἶω τὸν ὕπνον. Δὲν ἤκουον τὴν ἀρμονικὴν φωνὴν της, δὲν ἐβλεπον τὸ μειδιάμά της, ἤκη μόνος, κατηρῆς, ἀπαρμύθητος... Ἠγγίζον μετὰ περιπαθείας ὅσα ἀντικείμενα τῆ ἀνήκον, ἐφίλουν λαθραῖως τὰ ἐνδύματά της, ἐφ' ὧν ἀπέμενον εἰσέτι μόνον τι ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ μέρους της καὶ ταῦτα πράττων εἶχον, νομίζω, δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς... .

IV

Τότε ἤρριξα νὰ ζῶ ὀλόκληρος εἰς τὰς ἐπιστολάς της. Ἡ ἀλληλογραφία μου μοῦ ἔδιδε τὸ θάρρος, ὅπως ἠρωτικῶς ὑπομείνω τὴν στέρησίν της. Μακρὰν της ἡ ψυχὴ μου ἦτο ἄρρωστος δι' ἐκείνην. Ἡ μελαγχολία μου ἐπετείετο, καὶ ὡς ἄλλοτε ἐν Μασσαλίᾳ, ὅτε δὲν ἦμην ἀκόμη ἡ μνηστῆρ, οὕτω καὶ σήμερον δὲν ἀνέμενον ἡ τὰς προσφιλεῖς ἐπιστολάς της, ὅπως μετ' ἀναζωογονήσῃ τὸ θάρρος καὶ με θρέψῃ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ της.

Ἀντηλλάσσομεν ἐπιστολάς σχοινοτενεῖς, ἐν αἷς ἀρηγοῦμεθα καὶ τὰ ἐλάχιστα συμβάντα μας. Πολλάκις μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, εἰ καὶ ἀπηυδνημένος, ἀπέφευγον τὴν κλινὴν μου καὶ παρεδιδόμην εἰς τὸ γράφειν ὑπ' μνήματα ἔρωτος πρὸς τὴν σύζυγόν μου. Ἡ ἐρωτικὴ καὶ ἡ ἀλληλογραφία, ἦν ὑπηγόμενος τὸ ἐν ἡμῖν ἀσθημα, ἡ ἀνάγκη νὰ συνδιαλεχθῶμεν διὰ μέσου τῶν ἀποστάσεων, θὰ ἐξέπληττε πάντα ἄλλον σύζυγον, οὔτινος ὁ Ὑμέναιος ἐχλῖανε τὴν ζέσιν, ὡσεὶ ὁ ἔρωτος τοῦ ἠν ἀερόλιθος καταψυγεῖς ἐπὶ τῆς σφαίρας τῆς πεζότητος ἢ μᾶλλον ὀρθότερον εἰπεῖν, ἐπὶ τῶν στρωμάτων τῆς πραγματικότητος. Ἡμῶν ὁ βίος κατ' ἐξαί-

ρεσιν εἶχε διατελέσει ὅ,τι ἦτο, αἰωνία πόησις, διαρκὴς λατρεία, τοσαύτη ἀρμονία ὑπῆρχε μετὰ τῶν χαρακτήρων καὶ διαθέσεων μας.

Ἡ Ἑλλη ἦτο τὸ ἰδεῶδες συζύγου καὶ γυναικός, καὶ μία λύπη περιέβαλλε μόνη τὴν καρδίαν μου, ὅτι ὁ πατήρ μου οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰς ἀρετὰς ἐκείνης, ἦν μετ' ὑπερηφανίας ἄφειλε νὰ ὀνομάσῃ θυγατέρα του καὶ ἦτις καθίστα τὸν βίον μου τρισόλιον.

Ἰνα σὰς δώσω ἰδέαν τινὰ τῆς ἀλληλογραφίας μας, σὰς παραθέτω τὸ δείγμα τούτου.

Ἡ σύζυγός μου μοι ἔγραφεν:

«Ἡ προηγούμενή σου περιείχεν 102 στίχους, ἐνῶ ἡ τελευταία σου μόνον 95. Τί σημαίνει ἡ φειδώλια αὕτη; εἶσαι ἀσυγχώρητος, σύζυγε— ἔραστά μου, καὶ πρὶν σὲ καταδικάσω σπεῦσε νὰ ἐπανρθώσῃς τὸ λαθὸς σου γράφων μοι πολλὰ, πολλὰ».

Εἶτα δέ:

«Ἡ Βρυκίς σου ἀπύδησε νὰ ἐρωτᾷ τὰ πτηνά, ζητοῦσα τὴν λύσιν οἰωνῶν σκοτεινῶν περὶ τῆς ἐμφανισεώς σου. Πότε λοιπὸν θ' ἀποφασίσῃς νὰ ἔλθῃς ὅπως μετ' ἀπκλάξῃς ἐκ τοῦ προβλήματος τῆς μονοβιώσεώς μου; Πιήτω ξενεῖ τῆς παρουσίας σου καὶ καταρῶμαι τὸν ἱατρόν, ὅστις ἐφαντάσθη τὸ νέον τοῦτο μαρτύριον».

Καὶ σημειώσατε δὲν εἶχεν ἀκόμη δεκαπέντε ἡμέρας ἀφότου εἶχεν ἐγκαταστῆ εἰς τὴν ὠραίαν νόμην τῆς Προποντίδος, καὶ μετ' ἔγραφεν ἐπὶ τοῦ ὕφους τούτου...

Μοὶ ἀρρηγεῖτο λεπτομερῶς τὴν ζωὴν, ἦν διήρχετο ἐν τῷ θερέτρῳ τῆς θεῆς Ἐλεωνόρας, ἐνδιατρίβουσα ἐπὶ τῶν ἀδυναμιῶν καὶ ἐλαττωμάτων τῶν σχετικῶν της, ἀνατέμνουσα ἐπιχαρίτως πᾶν ὅ,τι ἔπιπτεν ὑπὸ τὴν ἀντίληψίν της, ὅπως μοὶ τὸ παραθέσῃ μετ' ἡμᾶς ἐκείνην εὐδιαθέσιν, ἦτις ἦτο ἡ κυρία βῆσις τοῦ χαρακτήρος της, πεποιθὴν ὅτι ἡ εὐτραπέλια της θὰ διεσκέδαζε τὴν μόνωσίν μου, συνεπιρρίζουσά με εἰς ὅλας τὰς τέρψεις της, εἰς τὰς ἐντυπώσεις της, εἰς τὰ συναισθηματά της.

Καὶ αὕτη ἡ θεῖα Ἐλεωνόρα ὑρίστατο τὴν γενικὴν τύχην, καὶ πολλάκις μοὶ τὴν παρεῖχεν ὡς θέμα ἀκινδύνου σατυρολογίας, ἦτις μ' ἔτερπε με γάλως. Αἱ ἠδοναί μου ἦσαν αἱ ἐπιστολαὶ της,

καὶ τὰς ἀνεγίνωσκον πολλάκις, κατακόρως, ζήτων διὰ μέσου τῶν γραμμῶν καὶ τῶν λέξεων νέας ἐννοίας. Τὰς ἐρόφων ἠδονικῶς ὡς ἀναψυκτικὸν ποτὶν ἐν ὄρῳ θάλπου, τὰς ἀνέπνεον, τὰς ἐπινον οὕτως εἰπεῖν κατὰ σταγίνας, τὰς ἀνέλυον καὶ ἀπῆντων εἰς αὐτὰς μετ' ἴσης ἀκριβολογίας.

(Ἀκολουθεῖ).

Βιογραφία Π. Εὐαγγελίδου.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ

Ὅχι· δὲν εἶναι οὐρανός σου ὁ ἰδικός μου οὐρανός· δὲν εἶναι ἐσένα τόνειρό σου ὁ δρόμος ὁ ἀλαργινός· ὄχι· δὲν εἶναι τόνειρό σου.

Δὲν ἔχει σύμβολα ἐκεῖ κάτω μινδὲ μυστήρια ἱερά· τὸ ρέμα πιά κι' ἡ μοναξιά του· θρηνεῖ 'ς τις ὄχθες του ἡ χαρὰ κι' ἀπλόνετ' ἐρημιὰ θανάτου.

Νεκρὰ πιά τοῦ λωτοῦ τὰ φύλλα— τὰξέχαστά σου τὰ φιλιὰ· τώρα μιὰ κρούα ἀνατριχίλα τοῦ φθινοπώρου τὰ βιολιὰ μὲς 'ς τῆς καρδιάς σέρνουν τὰ φύλλα.

Τάερί πνέει σὰν μοιρολόι μέσα 'ς τὰ δένδρα, 'ς τὰ νερά· ὡσὰν Νεράιδας πικροὶ γόοι, ποῦ κλαίει χαμένη της χαρὰ, ποῦ τοῦ χαμοῦ ὁ καθύμνος τὴν τρώει.

Ἄχ! μέσα ἔς τὰ ξηρὰ τὰ κλώνια
στοιχειὸ ἢ δική σου ἢ φωνή,
ξυπνῆ τῆς λύπης τὰ τρυγόνια
νὰ κλαῖνε κάποιον, ποῦ πόνει
καὶ θὰ πονῆ χρόνια καὶ χρόνια.

Κλεάνθης Α. Βασσαροδάκης.

ΘΕΤΙΚΟΤΗΣ
ΚΑΙ
ΙΔΑΝΙΚΟΤΗΣ

Πρὸς τὸν ἰσάδελφόν μου Φώτιον
Σκιριανὸν διαμένοντα εἰς τὰς
Ἰνδίας, ἐν τῷ καταστήματι τῶν
κ.κ. Ἀδελφῶν Ράλλη,
ἐπὶ τῷ ἄωρῳ θανάτῳ τῆς πεφιλη-
μένης του ἀδελφῆς.

Ἐν Σιῶν τῇ 16)8 Ἰουλίου 1902.

Φίλτατέ μοι Φώτιε,

I

Εἶναι τὸ πένθος μυστικὴ
λυχνία, ποῦ φωτίζει
τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἄγνωστον,
δι' ὅπερ, καὶ διακρίζει.

II

Εἶναι τὸ πένθος ἄγγελος,
ποῦ πλήρεις νοσταλγίας,
πλανᾷται μέσ' τὰ σύννεφα
τῶν πόθων τῆς Ἀγνοίας.

III

Καὶ εἶναι πένθος, ἡ κρυφὴ
Αἰτία ποῦ χωρίζει
τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὴν γῆν,
οὐδεὶς δὲ τὴν γνωρίζει.....

Οὐδεὶς βεβαίως, οὐδεὶς δύναται νὰ γνωρίζῃ,
πότεν λαμβάνουσι τὴν ἀρχὴν των, τὰ κύματα
τῆς ἀχανοῦς θλάσσης, καὶ ποῦ εὐρίσκουσι τὸ τέ-
λος αὐτῶν, ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ἐκτάσεώς
της. Οὐδεὶς ἠδυνήθη, ἢ θὰ δυνήθη ποτε νὰ ἐμ-
βαθύνῃ καὶ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς,
αἱ ἀντιφάσεις δὲ τοῦ βίου, καὶ αἱ ἀντιθέσεις τῶν
συναισθησέων, θὰ λικνίζωσι πάντοτε τὸν ἄνθρω-
πον, ἐντὸς τῆς χαρᾶς, καὶ τῆς λύπης τοῦ κό-
σμου, ἐντὸς γλυκυπύκρου ποικιλίας ἀπολαύ-
σεων καὶ δοκιμασιῶν, τὰ ὅποια κατὰ διαφόρους
καιροὺς καὶ περιστάσεις, νέαν σελίδα τῆς ζωῆς
μας δημιουργοῦσιν. Εὐρισκόμεθα ἐντὸς ἀπέρου
χάους, τοῦ ὁποίου οὔτε πολλοστημόριον τι δυνά-
μεθα νὰ συλλάβωμεν, ὅπως ἐκείθεν κρατηθῶμεν,
καὶ ἀποσκοπήσωμεν πᾶν ὅτι ἰλλυγιωδῶς ἐξελί-
σται

σται περίξ, ὑπεράνω καὶ ὑποκάτω ἡμῶν. Καὶ τὰ
γεγονότα αὐτά, καὶ ἡ πραγματικότης αὐτή, ἔλ-
κονται, συμπρασύρονται, καὶ χάνονται μέσα εἰς
τὴν αἰωνίαν αὐτὴν ἐξέλιξιν, μέσα εἰς τὴν ἀκατά-
παυστον, καὶ ἀτραπιαίαν διαδοχὴν τῶν ἀποτε-
λεσμάτων, τῶν ἀπορρέοντων ἐκ τῆς ἀνωτάτης
Αἰτίας καὶ Βουλῆς... Δὲν μένει δὲ τίποτε βέβαιον
ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου, εἰ μὴ, πᾶν ὅ,τι φανταστι-
κῶς καὶ ἀβεβαίως ἐπιτυγχάνει ἐνίοτε νὰ συλ-
λαμβάνῃ ἐκ τοῦ ἀτυλλήπτου ἢ φαντασία του,
τίποτε θετικόν, ἐκτὸς ἀφηρημένων τινῶν συναι-
σθησέων, τίποτε ὀριστικόν, καὶ πραγματικόν,
ἐκτὸς ἰδεωδῶς πως κατανοητῶν, στοχασμῶν τι-
νων καὶ παθήσεων... ὦ, ναί!... τίποτε, τίπο-
τε δὲν ἔχομεν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν πραγ-
ματικόν, τίποτε δὲν δυ ἀμεθα νὰ εὐρωμεν θετι-
κὸν καὶ ὀριστικόν. Τίποτε. Καὶ διὰ τοῦτο, εἰς
τὴν ἐρώτησίν σου, Φώτη μου, «εἶναι ὁ θάνα-
τος προσφιλοῦς ὄντος Ἰδανικός;» σὲ ἀπαντῶ,
ὅτι: εἶναι πᾶν ἄλλο, ἢ πραγματικός.

Ἦ! συγχώρητέ με, ἐὰν καὶ σήμερον ἀκόμη ἐ-
πιμένω εἰς τὰς ἰδέας μου. Δὲν πιστεύω, καὶ δὲν
δύναμαι νὰ πιστεύσω, ὅτι τὸ πᾶν εἶναι πραγμα-
τικότης, ὅπως μὲ γράφεις, ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι σκλη-
ρὰ τις πραγματικότης, ὅτι τὸ πραγματικόν διαρ-
κεῖ, καὶ ὅτι τὸ ἰδανικόν ἔχον τὰ θεμέλια αὐτοῦ
ἐπὶ ἄμμου καὶ ἰσθενῶν βάσεων, παρέρχεται ἅμα τῇ
πρώτῃ πνοῇ τοῦ ἀνέμου!... ὦ! ναί! συγγνώμην,
διότι δὲν εἶμαι τῆς ἰδίας ἰδέας, μολονότι καὶ
ἐγὼ δὲν θέλω, καὶ δὲν ἠθέλησά ποτε νὰ σοὶ ἐπι-
βάλω τὰς ἰδικὰς μου....

Ἐν τούτοις, ἀδελφέ μου, ποῖον εἶναι ἐκεῖνο,
τὸ ὁποῖον πραγματικῶς εἶναι θεμελιωμένον ἐπὶ
ἄμμου, καὶ παρέρχεται ἄμα τῇ πρώτῃ τοῦ ἀνέμου
πνοῇ; Εἶναι ἡ πραγματικότης, ἢ ἡ ἰδανικότης;
Εἶναι δηλαδὴ αὐτὸ τὸ προσφιλὲς ὄν, ἢ ἡ ἀγάπη
αὐτοῦ; Ἡ ἀδελφὴ σου δὲν ὑπάρχει πλέον, Φώτη
μου, ἀλλ' ἀράγε δὲν ὑπάρχει, καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν
ἀγάπη σου; Ἐπκύσες νὰ ἔχῃς τὴν ἀδελφὴν σου
ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφοῦ ἀπέθανεν; ἀλλὰ νὰ πιστεύσω
ὅτι ἔπαυσε καὶ ν' ἀγαπᾷς αὐτὴν ἀποθανοῦσαν;
Ἡ καρδία σου δὲν τὴν ποθεῖ πλέον; δὲν τὴν
σκέπτεται ἡ διάνοιά σου; καὶ ἡ ψυχὴ σου δὲν νο-
σταλεῖ αὐτὴν; Ὅχι! φίλε μου, ὄχι!... τὴν
ἀγαπᾷς, τὸ γνωρίζω, τὸ μαντεύω, τὸ αἰσθάνο-

μαι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν ἐλησμόνησες, εἶναι ἀ-
δύνατον νὰ μὴ στεναζῆς, νὰ μὴ διακρύβῃς εἰς
τὴν ἀνάμνησίν της. Λοιπὸν παρῆλθεν, ἀράγε οὕτω,
ἡ πραγματικότης, ἢ ἡ ἰδανικότης; Ἐχάθη ἡ ἀ-
δελφὴ σου, ἢ ἡ ἀγάπη τῆς ἀδελφῆς σου; Δὲν
παραδέχεσαι ὅτι τὸ δεύτερον δὲν χάνεται ποτε,
καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ ἰδανικότης εἶναι ἡ σεπτὴ κυ-
ριαρχὸς τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος;

Δυστυχῶς, μοὶ φαίνεται ὅτι νομίζομεν καὶ ἐκ-
λαμβάνομεν ὡς θετικὴν πραγματικότητα, ἢ ὡς
ἀφηρημένην ἰδανικότητα ἐκ πρώτης ὕψεως, πᾶν
ὅτι ἀκριβῶς εἶναι τὸ ἐναντίον καὶ ἐντεῦθεν, ἐκ
τῆς πλάνης αὐτῆς, πηγάζει ὅλη ἡ κκοδαμιμονία
τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι μήπως, πραγματικότης, τὸ
νὰ ζῶμεν ἐπὶ τῆς γῆς; ὄχι, νομίζω, ἀφοῦ εἶναι
βεβαίον, ὅτι ὡς διαβάται πλανώμεθα ἐπ' αὐτῆς.
Καὶ τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς ἐπὶ τῆς γῆς ὅ,τι ἐπιθυμῆι,
εἶναι τάχα πραγματικότης; Ὅχι, βεβαίως, ἀφοῦ
ἀρκεῖ μία στιγμὴ, διὰ νὰ χάσῃ κανεὶς τὸ πᾶν.
Καὶ ὅμως, δὲν σοὶ φαίνεται ὅτι, τὸ νὰ ζῶμεν ἐν
τούτῳ τῷ κόσμῳ, τὸ νὰ ἔχωμεν ὅλους τοὺς ἰδι-
κοὺς μας ζῶντας, καὶ ὑγιεῖς, τὸ νὰ ἔχωμεν πλού-
τη καὶ ἀγαθὰ, θεωροῦμεν ὡς πραγματικότητα;
Καὶ ἐξ ἄλλου, εἶναι ἀράγε ἰδανικότης, τὸ νὰ πο-
θῶμεν τὸ Ἄπειρον; Ὅχι, νομίζω, ἀφοῦ ὑπάρ-
χει ἤδη τὸ Ἄπειρον, καὶ πρὸς αὐτὸ φερόμεθα ἀ-
κατασχέτως. Εἶναι ἰδανικότης, τὸ ἐλπίζειν τὰ
ἀδύνατα, τὰ φανταστικά, τὰ ὑπεράνθρωπα; Ὅχι,
ἀφοῦ, ἄνευ τοῦ πόθου τὸν ὁποῖον ἔχομεν
ὑπὲρ αὐτῶν, εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσω-
μεν. Καὶ εἶναι ἰδανικότης, ἡ ἀγάπη μας
πρὸς τοὺς ἡμετέρους, καὶ πρὸς τοὺς ξένους ἀκό-
μη, ἢ θυσία μας ὑπὲρ τῆς θρησκείας, ὑπὲρ τῆς
ἀνθρωπότητος, ὑπὲρ μιᾶς ἰδέας εὐγενοῦς, ὑπὲρ
ἐνὸς αἰσθήματος ἀπέριωτος ἱεροῦ, καὶ ὑψηλοῦ; Δὲν
παραδέχεσαι ἀρὰ γε, ὅτι αὐτὰ εἶναι ἡ μᾶλλον θε-
τικὴ πραγματικότης, ἀφοῦ ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ δι'
αὐτῶν ἐλπίζομεν, καὶ δυνάμεθα νὰ προαγόμεθα
καὶ νὰ ὑπάρχωμεν;

Δύνασαι νὰ ἐπιμένῃς, λοιπὸν, ὅτι διαρκεῖ μᾶλ-
λον ἡ νομιζομένη πραγματικότης, ἢ ἡ νομιζο-
μένη ἰδανικότης; Διαρκοῦσι δηλαδὴ, αἱ ἀπολαύ-
σεις τῆς ζωῆς, ἢ ἡ ζωὴ μας αὐτὴ, τὰ πλούτη μας,
καὶ τὰ ἀγαθὰ μας, ἢ διαρκοῦσι μόνον οἱ παλμοί,
καὶ οἱ πόθοι τῆς καρδίας μας, καὶ ἡ νοσταλγία

τῆς ψυχῆς μας, πρὸς τὸ Ἄπειρον καὶ τὸ Τέλειον;

Τί τὸ ὄρελος! σκέπτεσαι, ἀφοῦ τὸ μὲν εἶναι
μία ματαιότης, τὸ δὲ μία οὐτοπία; Ἀκριβῶς
ὅμως ἡ σκέψις σου αὐτὴ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι δὲν
ὑπάρχει τίποτε τὸ πραγματικόν, καὶ ὅτι ἀμφό-
τεροι τότε νομίζομεν πραγματικά καὶ τὰ θεωρού-
μενα ὡς ἰδανικά, εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό, μία ἀφη-
ρημένη ἰδέα, καὶ ἐν ἀπαύγασμα ἰδεώδους τινός
ὑπάρξεως, ἐν τι τελείως τέλειον ἰδανικόν; Ἄλ-
λὰ ἐπιμένεις καὶ πάλιν διερωτώμενος, τί χρησι-
μεύει, τί ὠφελεῖ, καὶ τί εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι
μία οὐτοπία;... Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ παρα-
δεχθῶμεν ὅτι, κἄτι τι διὰ νὰ λέγεται, διὰ νὰ
ονομάζεται, πρέπει καὶ νὰ ὑπάρχῃ; Καὶ διὰ νὰ ὑ-
πάρχῃ, πρέπει, νομίζω, νὰ ἔχῃ ἀρχὴν, αἰτίαν
καὶ σκοπὸν. Ἡ οὐτοπία λοιπὸν ἐπίσης δὲν εἶναι
δυνατὸν νὰ εἶναι τι μηδέν, ἀφοῦ ὑρίσταται ἔστω
καὶ πολὺ ἀφηρημένως, δὲν εἶναι δυνατόν δὲ καὶ
νὰ μὴ χρησιμεύῃ, νὰ μὴ ὠφελῇ, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι
τὸ κέντρον ἐξ οὗ ἀπορρέουσιν, οὕτως εἶπειν πάντα
ὅσα ὑποπίπτουσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, καὶ ἀ-
φοῦ αὐτὴ εἶναι ἐπίσης τὸ σκανδαλωδὸς καὶ πλῆ-
ρες πειρασμοῦ τέμα, τῆς ἐντάσεως τῆς λογικῆς
καὶ τῆς ἀντιλήψεως ἡμῶν! Ἡ οὐτοπία εἶναι τὸ
διάμεσον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τὸ μεταξὺ
τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου χάσμα, ὅπως τὸ πέν-
θος εἶναι ἡ κρυφὴ αἰτία, ἥτις χωρίζει μυστικῶς
τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὴν γῆν. Κἄπου ἀλλοῦ, ἄγνω-
στον ὅμως ποῦ, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐφικτὸν κἄτι
τι πολὺ μέγα, πολὺ ὑψηλόν, ἀκατανόητον καὶ
ἀσύλληπτον, καὶ τοῦ ἀλλαχόσε τούτου ἐφικτοῦ,
ἢ ὄνειρώδης μόνον σκιά πλανᾷται ἐπὶ τῆς γῆς,
ὡς οὐτοπία, ὡς σκιά τοῦ ἀερίκτου. Ἡ οὐτοπία
δέον νὰ μὴ εἶναι ἄλλο τι, εἰμὴ τὸ ἄκρον ἄωτον
μιᾶς φανταστικῆς ἀντιλήψεως τῆς διανοίας μας,
φερὶ τοῦ αἰωνίου μέλλοντος!...

Καὶ πῶς δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ ἰδανικὴ-
της εἶναι μία οὐτοπία, καὶ ὅτι ἡ οὐτοπία εἶναι
τι ἀπολύτως μηδέν; Δύνασαι νὰ μὲ διαβεβαίω-
σῃς ὅτι ἡ πρὸς τὴν ἀποθανοῦσαν ἀδελφὴν σου
ὑρίσταμένη πάντοτε ἀγάπη σου εἶναι τι ἀπολύ-
τως μηδέν; Ἐὰν ἔχῃ οὕτως ἀπόβαλε τότε αὐ-
τὴν ἐκ τῆς καρδίας καὶ τῆς διανοίας σου, λησμέ-
νητέ την, ἀφοῦ ἤδη νεκράν, δὲν θα θεωρῆς ἀναγ-
καῖο καὶ ὠφέλιμον νὰ τὴν ἀγαπᾷς. Σὲ εἶναι ὅμω

νατὸν τοῦτο; Ὅχι νομίζω, ἀπὸ ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος ζωντανή παρίσταται πάντοτε πρὸ ἡμῶν. Πῶς λοιπὸν δύναμις ὠθεῖ τοὺς στοχασμούς σου πρὸς τὴν φίλην νεκρᾶν; Σὲ ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ τί συμβαίνει ἐνταῦθα; Κατὰ σέ ἡ ἀδελφὴ σου δὲν ὑπάρχει, καὶ ἐν σκεφθῶμεν πρακτικῶς, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη καὶ ἡ ἀγάπη αὐτῆς. Ἀπὸ οὗ ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη ἡ συναίσθησις αὐτῆς ἐν τῇ ὑφισταμένῃ ἀγάπῃ σου, ἡ ἰδία λογικὴ τοῦ θετικισμοῦ δὲν μᾶς ὑποχρεώνει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχει καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία;

Πληρηπῶς δύναμαι νὰ ἐξιδανικεύσω τὴν ὁδὸν τῆς ψυχῆς μου; μοὶ γράφεις: Ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι ἐξιδανικευμένη ἤδη, ἀδελφὲ μου, διότι ἄμα θὰ παύσῃς νὰ αἰσθάνεσαι αὐτήν, τοῦτο θὰ προέλθῃ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς ἰδανικῆς αἰτίας, ἥτις παράγει αὐτήν. Ὑποβέβαιον, πονεῖν, πάσχειν ἠθικῶς, δηλ. ἰδανικῶς, διὰ τὸν θάνατον μιᾶς ἀδελφῆς, χωρὶς τὸ σῶμά σου ἐσωτερικῶς ἢ ἐξωτερικῶς νὰ πιέζεται ὑπὸ ἐτέρου φυσικοῦ πόνου, δὲν εἶναι τοῦτο ἀδύνη ἰδανικὴ;

Εἶναι ἐλεύθερος νὰ στρέψῃς ἢ ὄχι τὴν καρδίαν σου πρὸς τὸν ἰδανισμόν. Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι τὸ πᾶν ἐγκρατεῖ ἐν αὐτῷ, καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ, καὶ ἐνεκεν αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος ζῆ, καὶ εἶναι δυνατόν νὰ ζῆσῃ ἐπὶ τῆς γῆς!...

Διότι τὸ ἰδανικῶς ζῆν, ἐστὶ τὸ ζῆν ἐν τῇ ἐλπίδι. Καὶ τὸ ἐλπίζειν εἶναι ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεώς μας. Ἄνευ ἐλπίδος, οὐδεμία ζωὴ. Καὶ ἄνευ ἰδανικότητος οὐδεμία ἐλπίς. Ἡ ἐλπίς εἶναι ἡ χαρὰ. Αὐτὴ προϋποθέτει τὴν ἀπελπισίαν, ἥτις εἶναι ἡ λύπη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἀναζήτησον καὶ θὰ εὕρῃς τὸν ἰδανισμόν καὶ εἰς ἀμφοτέρα... Ὁ ἄνθρωπος σύγκειται ἀπὸ πνεῦμα καὶ ὕλην ὁ κόσμος ἀπὸ λύπην καὶ χαρὰν. Ἡ ζωὴ ἔχει μέρος τι τοῦ ἐπιγείου κόσμου καὶ μέρος τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ λύπη εἶναι τὸ συστατικὸν τοῦ ἐπιγείου, ἡ δὲ χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ κόσμου. Σμ. μετέχομεν ταῦ ὁ χρόνος καὶ τῶν δύο, διὰ τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πνεύματος. Ὁ σύνδεσμος οὗτος τῆς λύπης καὶ τῆς χαρᾶς, τῆς ἀπελπισίας δηλαδὴ καὶ τῆς ἐλπίδος, εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις συγκαταεῖ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ εἶναι. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ζῆσῃ χωρὶς νὰ ἔχη καὶ τὰ δύο. Μάλιστα. Ἄνευ λύπης ὡς καὶ ἄνευ χαρᾶς εἶναι ἀδύνατος καὶ

ἄγονος ἡ ζωὴ. Περιεργον, ἀληθὲς ὅμως!... Διότι, τί εἶναι ἡ ζωὴ;

Τί ἄλλο, ἀδελφὲ μου, εἰ μὴ, τὸ ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος, καὶ τῶν ἐλπίδων τοῦ μέλλοντος, συσταμένον; Καὶ διὰ ποῖαν εἰστίαν ὁ ἄνθρωπος καταβάλλει πάντοτε ὅλην τὴν ἐνέργειαν, καὶ ὅλην τὴν δρᾶσίν του; ποῖον τὸ ἐλαττήριον τῆς αἰωνίου βιωπλάτης, τῶν αἰωνίων πόθων, τῶν ἀτελευτήτων ὀνείρων; Τὸ ἐπ' ἐμοί, εἶναι ἡ λύπη, ἐνεκεν τῆς χαρᾶς. Ἐπειδὴ, δηλονότι ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἰδέαν τῆς λύπης καὶ τοῦ πόνου, θέλει διὰ παντός τρόπον, καὶ διὰ πάσης θυσίας, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποῖων ν' ἀποφύγῃ αὐτά· καὶ αἰωνίως κοπιᾷ διὰ τούτου· κοπιᾷ διὰ τὴν λύπην, διὰ νὰ ἔχη τὴν χαρὰν.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πιστεύω, εἶναι ὅτι μίαν ἡμέραν ἡ χαρὰ θὰ νικήσῃ τὴν λύπην, ὅπως τὸ πνεῦμα τῆς ὕλης, καὶ τότε θὰ ἐπιέλθῃ ἄλλη ζωὴ, καὶ ἄλλος κόσμος προβλεπόμενος καὶ παραγγελλόμενος ὑπὸ τῆς θείας, καὶ χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως.

Ὁ θεὸς λόγος τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Μαθητάς Αὐτοῦ εἰπόντος: «θαροσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» εἶναι νομίζω ἡ σαφιστέρα μαρτυρία, ὅτι ὁ κόσμος, ἡ λύπη δηλαδὴ, ἐνικήθη, καὶ θὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τῆς αἰωνίου χαρᾶς.

Ὁ εὐαγγελισμὸς οὗτος, τοῦ ἡγέτου τῆς αὐρανιας ἡμῶν πίστεως, διὰ μὲν τὸν πιστεύοντα, εἶναι ἡ ἰδανικώτερα πραγματικότης, διὰ δὲ τὸν ἀπιστοῦντα, ἡ πραγματικώτερα ἰδανικότης!... Καὶ ἡ ἀντίφρασις αὐτῆ, δὲν σέ λέγει, ὅτι εἶναι ἡ θεοσεπιωτέρα ἀποθέωσις τῆς ἰδανικότητος!....

Ἄντ. Τζινογλου.

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

— «Ὅταν φῶς μου μειδιᾷς, ἄγγελος εἶσαι, ὅταν ψάλλῃς, Μοῦσά μου καὶ ἁρμονία· ὅταν εἰς συλλογισμοὺς τὸν νοῦν βυθίζῃς, καλλιτέχνου ἄγαλμα χαρίεν βλέπω. Ἀλλ' ὅποταν τὰς δεινὰς τῶν λόγων φλόγας ἢ πυρίνη γλῶσσά σου ἐξακοντίξῃ, φεύγω, φεύγω πτερωτός, ἔντρομος φεύγω, τῶν φωνῶν τὴν θύελλαν βαρέως φέρων».

— «Ὅταν, φίλε, μειδιῶν ἀκούῃς μόνον καιηποδὲς τῆς γλώσσης σου ἐκφεύγη φθόγγος, φαίνεσάι μοι τοῦ καλοῦ Ναρκίσσου τύπος, καὶ ἂν θέλῃς, ὁ λαμπρὸς αὐτὸς Ἀπόλλων. Ἀλλ' ὅποταν τὸ ἄβρον ἀνοίγῃς στόμα καὶ ποιηδολυγὰς μωρῶν ἐκπέμπῃς λόγων, φαίνεσάι μοι πίθηκος αἰσχρὰ μορφάζων ἢ γελοῖος σάτυρος ἀκομψὸν λέγων». Ἐκ Κιθωνίας.

Στησιλείδης.

Η ΘΥΣΙΑ

Τὰ βλέμματά των εἶχον συναντηθῆ κατὰ πρῶτην φρονὴν ἐξ ἀπιστάσεως... ὅση ἤμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ δύο μπζλκόνων κειμένων κατὰ μέτωπον. Ἡ συνάντησις δὲ αὐτῆ τῶν βλεμμάτων ἔγενεν ὅχι ἐκ τύχης ἀλλὰ μάλλον ἐξ ἀνάγκης, ἀπὸ εἰς τὴν γειτονίᾳ ἐκείνη ἤτο ἡ μόνη, ἥτις ἐφάνετο ὅτι ἠμποροῦσε νὰ πάρῃ ὑπὸ σοβαρῶν ἐπιψιν τὸν ἔρωτα καὶ ἐκεῖνος ὁ μόνος, ὅστις ἤλλαζε λαζιμοδέτην καθ' ἐκάστην.

Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι δὲν ἠμποροῦσαν παρὰ νὰ τὰ ταιριαξοῦν. Καὶ τὰ ἐταξίριζαν. Καὶ, ὡς ἐφθηνεν εἰπόντες, αἱ σχέσεις των ἤρχισαν ἀπὸ μίαν ὀπτικὴν συνέντευξιν.

Φαίνεται ὅτι ἡ γλυκομαματικὴ ἔχουν τὴν ἀρετὴν νὰ ἦναι ἀποτελεσματικαὶ ὑπὸ ἐξερουητικῆν ἐπιψιν. Ἰσως δὲ δι' αὐτὸν τὸν λόγον αἱ σοφοὶ τῆς γῆς μας προσπαθοῦν νὰ ἔλθουν εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως κἀνοντες πρὸς αὐτοὺς ὀπτικὰς πριβουλὰς.

Ἐκεῖνος λοιπὸν ἐκάρρωσε τὰ βλέμματά του ἐπάνω τῆς καὶ ἐκείνη ἐχαμήλωσε τὰ ἰδικά της ἐρυθριῶσα. Τότε ἐκεῖνος ἐπωφελοῦμενος τῆς σεμνότητός της τὴν ἐπεξεργάσθη ἐν ἀνέσει καὶ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ γειτόνισσά του ἦτο θελκτικωτάτη. Μετὰ τινα δευτερόλεπτα ἐκείνη ἐστρεψε λαζὰ λαζὰ τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸ ὀπτικὸν πείραμα ἐπανελήθη. Τότε ἐκείνη ἀπεσύρθη. Φρονοῖσα ὅτι τόσον ἤρκει δι' ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Ἐὰν τῶρα περιμένετε νὰ σᾶς κῆμω λόγον καὶ διὰ τὴν ἰδέαν τὴν ὁποῖαν ἐσχλημάτισεν ἐκείνη περὶ τοῦ γειτόνός της, ματαίως χάνετε τὸν και-

ρὸν σας· ὅτι δὲ σκοπεῖω νὰ χρονοτριβήτω περὶ ὑποθέσεις προῖστορικῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἰστορίαν μας.

Τὸ λοιπὸν ἐκείνη ἀπεσύρθη ἐκ τοῦ παραθύρου. Ἐκεῖνος δέ; Νὰ δὰ ἡ ὥρα! Μὰ τί ἄλλο εἰμποροῦσε νὰ κάμῃ παρὰ νὰ μείνῃ ἐκεῖ καρφωμένος ἀπὸ τῆς σατίτις τῶν βλεμμάτων της, ἀτενίζων ἐπὶ μακρὸν πρὸς τὸ εὐτυχὲς μπζλκόνι, ὅποθεν ἐξηφανίσθη ἡ γοητευτικὴ ὀπτασίς τοῦ ἀρρήτου κάλλους!

Ὅριστε; Εὐρίσκετε ἴσως ὅτι πολὺ ἐπῆρα ἤρθε.

Μὰ γὰρ λάβετε, σᾶς παρακαλῶ τὸν κόπον νὰ ἐνθυμηθῆτε ὅτι εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουσι καὶ ἄνθρωποι δεκκεπτά, δεκκοκτώ ἐτῶν ἀποπνέοντες· ἐτι τὸν μοναχικὸν εὐρώτα τοῦ λυκαίου, ἄνθρωποι, οἵτινες δὲν ἠμποροῦν παρὰ νὰ σκλαβωθοῦν ἀπὸ τὴν πρῶτην ματιᾶ, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι εὐαρεστεῖται νὰ πλανᾷται ἐπάνω των! Συλλογισθῆτε προσέτι ὅτι αἱ τοιοῦτοι ἀνέκουν εἰς τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῶν εὐκισθητῶν, οἵτινες φθάνει νὰ ὀνειρεύονται μετὰ ξανθὴν διὰ νὰ γίνονιν δούλι τῆς πρῶτης μελαχροινῆς, ἡ ὁποία... θὰ τὸ θελήτῃ!

Τέλος πάντων μετὰ τινα λεπτά ἡ ψυχὴ τοῦ ἡρώδους μου ἐπανελθούσα κατακουρασμένη ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀπείρῳ ἀεροπρίας, ὅπως ἀνακαυθῆ ἐν τῇ τρυφερᾷ αὐτῆς κοιτίδι, εἰσήλθε μετὰ τσοσύτης σποδρότητος εἰς τὰ δώματά της, ὥστε ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἠθθάνθη σύστωμος τὴν δόνησιν, τὴν ὁποῖαν ἐπροξένησεν ἡ ταραχὴ τῆς ψυχῆς του. Τετέλειται! ἦτο ἐρωτευμένος... Μάλιστα, ἐρωτευμένος. Καὶ τόσον ἦτο πεπεισμένος περὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ αἰσθημάτος, ὅπερ ἰδοκίμαζεν ὥστε τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ὠρνεζετο ἐγγράφως εἰς τὴν γειτόνισσάν του ὅτι ἦτο τρελλός, δι' ἐκείνην: Σᾶς ἀγαπῶ, τῆ ἔγραψε· Σας ἀγαπῶ ὅσον ὁ Παῦλος τὴν Βιργινίαν, ὅσον ὁ Ρωμαῖος τὴν Ἰουλιέτταν, ὅσον ὁ Ἰακώβ τὴν Ραχήλ, διὰ τὴν ὁποῖαν οὐ μόνον ἐδούλευσεν ἐπὶ δεκατέσσαρα ὀλόκληρα ἔτη βίσκων τὰ πόμνια τοῦ Λάβαν, ἀλλὰ καὶ ὑπέφερε πρὸς χάριν της τὸν ἀνυπόφορον μετὰ τῆς Λείας συζυγικὸν βίον! Ὡ ἄγγελέ μου! αἰσθάνομαι ὅτι εὐρὸν ἐν ὑμῖν τὸ ἰδανικὸν μου. Καὶ τὸ αἰσθημα, ὅπερ μοὶ ἐμπνέει ἡ δυὰς τῶν μάγων ὀφθαλμῶν σας μοὶ παρέχει ἀρκετὸν σθένος διὰ νὰ κατακτῆσω τὸ πᾶν ὅπως θυσάσω αὐτὸ εἰς τὸν ἔρωτά σας! Ἐξασθε, δεσποινίς κτλ. κτλ.

Ἐκείνη ἀνέγνωσε μετ' εὐφροσύνης τὴν ἐκδύ-
λωσιν καὶ ὑπέκρουσε εἰς τὸν προαιώνιον νόμον, καθ'
ὃν ἕκαστος θαμβοῦται συνήθως ἀπὸ ἐκφράσεις τὰς
ὁποίας δὲν καταλαμβάνει, ἐπίσθη ὅτι ἦτο εὐ-
τυχιστάτη. Δὲν ἔμενε λοιπὸν παρὰ τὸν εἶδο-
πιήσῃ ὅτι συνεμερίζετο τὰ αἰσθηματὰ του. Χω-
ρίς, ἄρα, νὰ χάνῃ καιρὸν ἐτέθη ἐπὶ τὸ ἔργον. Ἄλλ'
εἶτε ἴσως διότι ἀνῆκε καὶ ἐκείνη εἰς τὴν κα-
τηγορίαν ἐκείνην, ἣτις περιλαμβάνει τὴν μεγα-
λητέραν μερίδα τοῦ φύλου της καὶ ἣς ἡ ρητορικὴ
δαιμόντης περιορίζεται ἢ μᾶλλον ἀναπτύσσεται
μόνον περὶ τὸ κακολογεῖν, εἶτε διότι τὸ λεξικὸν
τοῦ ἔρωτος περιέχει μίαν καὶ μόνον λέξιν, ἡ δὲ
πιστικωτέρα εὐφράδεια αὐτοῦ ἔγκειται εἰς ἐκ-
φραστικωτάτην καὶ ἀχανῆ—ἢ χάσκουσαν, ἐάν
σῆς ἀρέσῃ—σιωπὴν, ἢ καυμένην τὰ ἔφερε σκουρὰ.
Εἰς μάτην προσεπέθηκε νὰ ἐφεύρῃ κάτι τι, νὰ εἴ-
πῃ κάτι τι λεπτὸν, ὑψηλόν, ὠραῖον! Ἄδύστον.
Ὅτι καὶ ἂν ἐπεχειρήσει ν' ἀποτυπώσῃ ἐπὶ τοῦ
χάρτου ἦτο μίαν κοινὴ τυπικότης, ἕνα τίποτε...
Πολλάκις μάλιστα ἠνόηξε τὴν ἐπιστολὴν του διὰ
νὰ ἐμπνευσθῇ ἀπὸ τὸ ὕψος καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν
ἐκφράσεων της καὶ ἐσκέφθη νὰ τῷ γράψῃ ὅτι τὸν
ἠγάπα ὅσον ἠγάπα ἢ σύζυγος τοῦ Πετρουῦ τὸν
Ἰωσήφ, ἀλλ' ἐσυλλογίσθη ὅτι τῆς ἐχρειάζετο
αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον δὲν ἐνεθυμείτο νὰ ἤκουσε
ποτε. Ἀπελπισθεῖσα λοιπὸν καὶ ἀπὸ τὸ σχέδιον
τῆς διὰ παραβολῶν ἐκδηλώσεως ἠτομάζετο νὰ
πετάξῃ τὸν κονδυλοφόρον της, ὅτε μίαν ἀνάμνησιν,
μὴ πολυσύνθετος ἀνάμνησις ἦλθεν εἰς βοήθειάν
της. Ἐνεθυμήθη ἐν ἔρωτικόν ἐπιστολάριον, τὸ
ὁποῖον τῇ εἶχε δωρήσῃ ἄλλοτε μίαν συμμαθήτριάν
της, ἣτις ἀποστηθίσασα αὐτὸ ὀλόκληρον κατὰ
τὰς ὥρας τῆς γεωγραφίας, δὲν τὸ ἐχρειάζετο
πλέον.

Ἀνῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ ὑπερφῶν καὶ ἀναδ-
φίσασα ἐντὸς παλαιῦ κιβωτίου, ὅπου εὐρωτιῶντα
ὑφίσταντο τῆς μοιραίας ἀποσύνθεσιν διάφορα πα-
λαιὰ βιβλία ἐγκαταλελειμμένα εἰς τὴν φιλομου-
σίαν τῶν ποντικῶν, ἀνεῦρε τὸ ποθοῦμενον, τὸ
σωτήριον βιβλίον.

Ἦτο σφῶν εὐτυχῶς—ἰ ποντικοὶ ὡς φαίνεται
δὲν μεταχειρίζονται ἐπιστολάρια.—Μόνον ὀλίγη
ὕγρασία ἐπὶ τῶν φύλλων του καὶ ἡ ἰδιάζουσα τοῦ
πεπαλαιωμένου χάρτου ὄσμη προέδιδον τὴν ἡλι-
κίαν του.

Ἐκάθισεν ἐπὶ αὐτοσχεδίου στήλης βιβλίων καὶ
ἤρχισε νὰ τὸ φυλλομετρήσῃ μετ' ἀπληστίαν. Πόσα
πράγματα τῇ ὑπενήθυμζεν ἡ ἰσχνὴ ἐκείνη φυλλά-
δα, ἣτις ἄλλοτε εἶχεν ἀντικαταστήσῃ ἐν τῇ pen-
sion κατὰ τὰ ἀτελεύτητα ἡμίωρα τῆς προσευ-
χῆς τὸν κλασικὸν συνέκδημον τῶν μακαρίων τῇ
λήξει προπατόρων μας! Κάθε σελὶς του ἦτο καὶ
μὴ ἀνάμνησις. Καὶ αἱ ἀνάμνησις πικραίνουσαι
ὑπὸ τὸ μεθυστικὸν τῆς ἐπανέφερον εἰς τὰ ἔτη
τῆς εὐτυχῆς ἐκείνης ἐποχῆς, τοῦ παρδεισίου ἐ-
κείνου βίου, οὕτινος αἱ σπουδαιότεραι μέριμναι
συγκεντροῦνται περὶ τὴν δημιουργίαν τῶν ἀλη-
θοτήτων ἐκείνων σκανδάλων, ἅτινα ἀνέκαθεν ἐ-
νέβαλον εἰς ἀπελπισίαν τὴν φυλὴν τῶν διδασκά-
λων. Καὶ τὰ φύλλα παρήρχοντο τὸ ἐν μετὰ τὸ
ἄλλο.

Ἀφῆνης ὅμως προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν της
μὴ σελὶς διπλωμένη εἰς τὴν γωνίαν. Ταύτοχρό-
νως δὲ τῇ ἐπανεῖλθεν εἰς τὴν μνήμην ὀλόκληρος
ἱστορία.

Ἔσταμά ἦσεν ἐκεῖ. Ἡ σελὶς ἐκείνη ὥρσειε νὰ
περικλείῃ τὸ ζήτημα. Ἦτο ὁ τύπος, ὃν ἄλλοτε
εἶχε καθιερώσει ἐπὶ τῇ περιστάσει ἡ ὀλομέλεια
τῶν συμμαθητῶν της.

Ποσάκις, τῷ ὄντι, δὲν ἐχρησίμευσεν ἐκείνη ἡ
ἐπιστολὴ εἰς παρομοίαν περίστασιν... Ποσάκις δὲν
ἀντεγράφη ἡ σελὶς ἐκείνη διὰ νὰ κατακηρυχθῇ
ἀπὸ τῶν σιδηρῶν παραθύρων τῆς pension
καὶ φερομένη ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων ἢ ἐπὶ τοῦ ἄ-
κρου κλωστής, κομίσῃ τὸ ναί, τὸ εὐλογημένον
πνευματικὸν βρῶμα, εἰς τοὺς φιλομούσους κατα-
μετρητὰς τοῦ πεζοδρομίου, ὅπως τὸ πούπουλον,
τὸ ἐλαφρὸν πούπουλον, τὸ ὁποῖον πετᾷ ἀπὸ τὸ
κλουεῖ της εἰς τὸ ὄφρανεμένο ταῖρ της, ὅπου
περυγίζει ἀπελπιστικὰ γύρω της πληττόμενον
ἔξω εἰς τὴν μοναξιά ἢ καρδερίνα...

Ἦτο τῷ ὄντι ὠραία ἐπιστολή. Τὸ μόνον ἐλάτ-
τωμά της ἦτο ὅπου ἐτ λείωσε καὶ αὐτὴ μετ' ἐν
Δέξασθε...

Μὰ, θὰ εἰπῆτε, εἶναι ἐλάττωμα διὰ μίαν ἐ-
πιστολὴν νὰ τελειῶνῃ μετ' ἕνα Δέξασθε;

Αἰ; κατὰ τὰς περιστάσεις... Κάθε πρᾶγμα εἰς
αὐτὸν τὸν κόσμον εἶναι καλὸν ἢ κακὸν ἀναλόγως
τοῦ μέρους, ὅπου ἐτ προμηθεύεται τις. Καθὼς
δὲ φαίνεται τὸ Δέξασθε δὲν ἀξίζει καὶ πολὺ

ὅταν προέρχεται ἐξ... ἀντιγραφῆς ἀπὸ ἐπιστο-
λάριον.

Φαντασθῆτε ἐν Δέξασθε με ἐξοπλισμένον
φαρδὺ πλατὺ ἀναμέσον τῶσαν λεπτῶν ἐκφρά-
σεων, ἕνα ὄγκον βάνυσον καὶ ψυχρὸν μέσα εἰς
τὸ λυρικὸν καὶ ζέον ἐκεῖνο καρδιοκτύπι, ἕνα ὀ-
δροπικὸν Δέξασθε, τὸ ὁποῖον ἐξ ἄπαντος εἶχε
γεννηθῇ Δέξασθε καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κακὸς δαι-
μων τῆς τυπογραφίας ἢ μᾶλλον ἡ ἀμελεικτος
χεὶρ τοῦ στοιχειοθέτου ἐκόλλησε τὴν ἀπελπιστι-
κὴν σφραγίδα τῆς ἀδιαφορίας...

Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνορθογραφία
ἐπέραξε λιγάκι τὰς καλαισθητικὰς διαθέσεις
τοῦ... Ἐκείνου. Ἀναμφιβόλως καὶ τὸσον μάλι-
στα ὥστε ἐθεώρησε καθήκον του νὰ ξαναμετα-
χειρισθῇ τὴν λέξιν ἐν τῇ ἀπαντήσῃ του διὰ νὰ
διδάξῃ εἰς τὴν τρυφεράν του φίλην, ὅτι δὲν πρέπει
νὰ κάμνῃ ἄλλοτε τοιαῦτα λάθη, ἀλλ' ἐλογάριαζε
χωρὶς τὸν ζηνόδοχον, διότι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ
ὠραία του γειτόνισσα, ἣτις εἶχεν ὑπὲρ αὐτῆς τὸ
ἐπιστολάριόν της τὸν ὠκτερε διὰ τὴν ἀμάθειάν
του καὶ ἐσκέφθη νὰ τῷ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι
δὲν πρέπει νὰ ἦναι ἰσχυρογνώμων. Ἐπίτηδες λοι-

πὸν μετεχειρίσθη καὶ πάλιν τὸν τύπον τοῦ βι-
βλίου της, περὶ τῆς γνησιότητος καὶ τοῦ κύρους,
τοῦ ὁποῖου ἠγ, ὑπὸ τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως
ἐκτεταμένη μεγάλη καὶ πατριαρχικὴ ἐπὶ τῆς δευ-
τέρας αὐτοῦ σελίδος.

Ἐκείνος δὲ τότε ἐνόησας τὸν σκοπὸν της
καὶ ἐθυμήθη ὅτι τῇ εἶχεν ὀρκισθῇ ὅτι τὸ πᾶν
θὰ ἐθυσίαζεν εἰς τὸν ἔρωτά της, ἔλαβε περιλύ-
πως καὶ ἐν συντριβῇ καρδίας τὸν κάλαμον καὶ...
ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν μετ' ἐν Δέξασθε...

Ἠγήδιπος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐδελφότης «Ἐννέα Μούσαι». Σημνοπρεπῶς ἐ-
τελέσθη τῇ παρελεύσει Κυριακῇ ἡ 35ῃ ἑπετηρὶς τῆς ἐν
Εὐλοπόρτῃ φιλολογικῆς Ἀδελφότητος «Ἐννέα Μούσαι»

δάκρυα, θωπεύουσα τὸν Ἀλέξιον καὶ εὐχαριστῶν αὐτὸν
πολλάκις διότι τὴν συνελυπεῖτο.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

A. B. ΣΤΕΡΝ

ΤΟ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ)

III

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

Ἄλλ' ἡ Κλεοπάτρα Βασιλεῖσσα ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ
τὸν ἤρπασε διὰ τῶν ἰσχυρῶν αὐτῆς βραχιόνων καὶ ὑψώ-
σας αὐτὸν, ὡς πτερόν τι, ἐσφιγξέ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ
εἰς τὸ στῆθος της καὶ, ὡς ἂν νὰ τὸν ἔσωζεν ἐκ τῶν ἐπι-
πλήξεων τῆς μητρὸς του, εἶπεν.

— Μὴ ἀκοῦς τὴν μητέρα σου, παιδί μου· καλὰ ἔ-
καμες καὶ ἦλθες· μοὶ ἐπροξένησες μεγάλην εὐχαρίστησιν
κατὰ τὴν λυπηράν μου ζωὴν. Λυπήθητί με, κλαῦσον
δι' ἐμέ, τέκνον μου· μοὶ καθίστανται ἐλαφραὶ αἱ λύπαι
μου διὰ τῶν δακρύων σου.

Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἔκλαιε, χύνουσα ἀληθῆ καὶ ἄρθρα

IV

Μετὰ τὴν ἀξιοσημεῖτον ταύτην ἐσπέραν, ἐγεννήθη εἰς
τὸν Ἀλέξιον εἰδὸς τι λατρείας πρὸς τὴν κ. Σαμπούρωβ.
Τῷ ἐφαίνετο ὅτι εἰς τὸν κόσμον δὲν ὑπῆρχε γυνὴ ὠραι-
τέρα καὶ δυστυχιστέρα ταύτης. Καὶ τὸσον πολὺ ἠλυπεῖτο
αὐτὴν, τοιοῦτον πόνον ψυχικὸν ἠσθάνετο πρὸς αὐτήν,
ὥστε τοῦτο πλέον δὲν ἦτο συμπάθεια, ἀλλ' ἀγάπη. Ὁ-
λόκληρον τὴν ἡμέραν δὲν ἀπεχωρίζετο τῆς Κλεοπάτρας
Βασιλεῖσσης εὐρισκόμενος εἰς σύννον τινὰ κατάστα-
σιν. Ὅτε δὲ ἡ μήτηρ του τὸν εἶδεν διὰ νὰ μελετήσῃ,
νὰ παύσῃ ἢ νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον, ἀνεχώρει, ἀλλ' ἦτο
πάντοτε ἀφρημένος σκεπτόμενος μόνον περὶ τῆς κ. Σαμ-
πούρωβ. Τῷ παριστάνετο ὡς ἐναέριος καὶ ὠραία μετὰ
τῆς ἀναξίας αὐτῆς λύπης, ὥστε ἕκαστον αὐτῆς βῆμα,
ἕκαστον βλέμμα αὐτῆς, ἕκαστη λέξις, ἦσαν πλήρη ὠραιό-
τητος καὶ σημασίας. Ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεσσα, παρα-
τηρήσασα τὴν ἐνθουσιώδη κατάστασιν τοῦ μικροῦ αὐτῆς
υἱοῦ καὶ εὐρεθεῖσα εἰς ἀπελπισίαν καὶ φρίκην τινὰ, ἔγρα-
ψε πρὸς τὸν σύζυγόν της:

« Τῇ ἀληθείᾳ μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ υἱός μας εἶναι...
εἶναι ἐρωτευμένος, —τόσσην μεγάλην ἐντύπωσιν τῷ ἕκα-
μεν ἡ Κλεοπάτρα, ἢ κάλλιον ἡ δυστυχία αὐτῆς. Δὲν

ὅπῃ τὴν προεδρείαν τοῦ τῆν Α. Θ. Π. τῶν Οἰκουμένων Πατριάρχῃ ἐπεπροσώπωντος Σ. ἀγ. Κασανδρείας κ. Λεοντίου, τὴν ἡμερίδα ἐτίμησαν ἐκλεκτὸν πλῆθος ἀπελοθῶν ὑπὸ τῆς ἀρίστως ἐντιπώσεως. Τὸ προεδρεῖον τοῦ κοινοβουλίου σωμπατικῶς τελεσφόρως ὁρῶντος ἐπὶ τόσῳ μακρῶν σειρῶν ἐτῶν, συγχάρισμα ἀπὸ καρδίας.

Πρὸ τοῦ Ἐπιταρῶμενου. Εἰς τεύχος περικομῶν ἐξεδόθη τὸ τοσοῦτον συγκινητικὸν ἔργον τοῦ κ. Χ. Ὑλιπούλου.

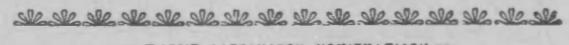
Ὁὐκ ὀλίγα ἐγράφησαν καὶ ἐλέχθησαν, ἐπ' εὐκκριαί τῆς κατ' ἐπανάληψιν ἀναγνώσεώς του ἐν πενήμιμῳ τελετῇ καὶ τῆς προσγενομένης τιμῆς ὑπὸ τῆς Γαλ. Ἀκαδημίας.

Μετὰ τὸ μῆκος, ὁ καινοτόμος συγγραφεὺς ἀνερχόμενος εἰς ἕψη ἰδεολογίας, ἐξετάζει ἐν μυστικισμῷ βαθυτάτῳ τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἰδέῃ. Ἐν αὐτῷ περιπάσει καὶ λυρισμῷ, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐμπνεύσει, δημιουργεῖ αἴγλην, ἐν ᾗ βασιλεύει ἐν μέγῃ ἰδανικῶν, κατακρίνει τὰς κωνίας συνθήκας καὶ τὴν πεζότητά, ἀνειροπολῶν μίαν αἰθερίαν ποιήσιν ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἐκκλησίᾳ, ὅπως διασπείρη ἀνὰ τὴν οἰκουμένην τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν ὅπως ταύτην φαντάζεται ἐν τῇ εὐγενεῖ

μέθῃ ὑψηλοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὁ ἰδιορρυθμὸς συγγραφεὺς διαγράφων μετὰ σθένους νέον σύστημα φωτεινῆς ἐρεῦνης, παρρηχίμως πρὸ τῶν ἔξεων τῆς ψυχρῆς συνηθείας, αἵτενε; παρήγγων τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν αὐτοεικαμίαν, καθιεροῦν νέον τύπον ἀντιλήψεως, φρονῶν σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι ἀδέσμευτος ἡ ἐκκλησία πρέπει νὰ συγκρατῇ τὴν πίστιν ἀκλόνητον πρὸς τὴν μεγάλην ἀλήθειαν, τὸ θεῖον ἰδανικόν.

Διὰ τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου ὁ συγγραφεὺς, ὁ ἄλλως γνωστότατος ἐκ τῆς πλειθῆος τῶν δημοσιευμάτων του καὶ ἐν ποικίλοις ψευδωνύμοις, ἐπιλοτέχνηται ἐν ἀληθῆς καλλιτέχνημα. Ἀποτελεῖται ἐκ σελίδων ἐξήκοντα τεσσάρων ἐκτάκτου τυπογρ. φιλοκαλίας, μετὰ τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ (φιλοτεχνηθείσης συνεπέξ δαγωνισμοῦ διὰ τῆς ἀΠηνκοθήκης). Τιμᾶται ἀντὶ φ. 1,50.

Ἐν ἐκ τῶν ὠραιτέρων μερῶν ἀπηγγέθη ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου κ. Πεταλᾶ εἰς τὴν Ἀπαρξασίαν εἰς τὴν μεγάλην τελετὴν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου.

ΤΥΠΟΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΣΤΟΥ

Γαλατᾶ, Χαμδῆ πασᾶ χάν ἀρ. 6-7, ἀπέναντι Κοοπερατίφ

εἶναι φοβερόν, ὅτι ὁ Ἀλέξιος, τὸν ὁποῖον ἐθεωροῦμεν ἑνδεκαετῆ παῖδα ἄνευ κρίσεως, ἔνοστο τὰ πάντα, καθὼς καὶ εἰ μεγάλοι καὶ αἰσθάνεται τόσον βαθύως; Ἐγὼ ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι διὰ τὴν ἄσπον αὐτοῦ ταύτην αἰσθηματικότητα. Πίστευον ὅτι ὀλοτελῶς μετεβλήθη. Ποῦ ἐκρύβη ἡ εὐκινῆσία του; Ὀλοτελῶς πλέον ἀποστρέφεται τοὺς ἀρχαίους αὐτοῦ φίλους, τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην. Τὸ παρελθὸν ἔτος δὲν ἐπεθύμουν τὰς μετὰ τῶν παιδῶν τούτων σχέσεις του, τώρα ὁμως ἀναπολῶ τὴν μετ' αὐτῶν φιλίαν του.

Ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας ὑπῆρχον γεγραμμένα πολλὰ περὶ τῆς Κλεοπάτρας Βασιλεῦσας, ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξάνδριος ἐγραψεν ἀρκετὰ σύντομον ἀπάντησιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἡ ἐπιστολή σου, φιλάτῃ Ἀλεξάνδρα, ἦτο ἀρκετὴ νὰ μὲ ἀνησυχήσῃ, ἐὰν δὲν ἐγνώριζον τὸ γυναικεῖόν σου ἐκεῖνο ἔθιμον τοῦ νὰ μεγαλύνῃς τὰ πάντα. Ἡ κυριώτερη αἰτία εἶναι αἱ θωπεῖαι σου κρατεῖς τὸ παιδίον πλησίον σου, ὅτε ἡ θέσις του εἶναι εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν παιδῶν. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἰουνίου ἔρχεται ἐκεῖ ὁ εὐνοούμενός σου Σπύσση, ὅστις πιστεύω, ὅτι δώσῃ τέρμα εἰς τὰς ἀταξίας του· μετὰ δὲ τῆς ἀφίξεώς μου, πᾶς ρεμβασμὸς θὰ ἐκλείψῃ ἐκ τῆς ἰδέας του. Ἡ γυναικίς, γυναικίς! —εἶπεν ὁ Σαϊκσπῆρος... Μετὰ ταῦτα ἐγραψεν ἄκτενῶς περὶ τοῦ ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον ἐπαθεν ἡ Κλεοπάτρα Βασιλεῦσα, περὶ τῆς ἀνδρείας καὶ καρ-

τερίας της κτλ. καὶ διέταξε νὰ διαβιβασθῶσιν αὐτῇ αἱ τιμητικαὶ αὐτοῦ προσήσεις.

Ἡ Κλεοπάτρα Βασιλεῦσα ἀληθῶς μετὰ σταθιρότητα ὑπέφερε τὴν δυστυχίαν τῆς καὶ εἰς οὐδένα διηγεῖτο αὐτήν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Βλαδίμηρος ἀφίξεως τῆς ὀλοτελῶς πλέον εἰσπλήσαν εἰς τὸν κύκλον τῆς οἰκογενείας καὶ ἐξωκειώθη μεθ' ὧν τῶν μελῶν αὐτῆς, ὡς ἂν νὰ κατῴκει ὀλόκληρον αἰῶνα εἰς τὸν οἶκον τῶν Ταράνωβ, τὰ συμπερόντα δὲ τῆς εἰκίας ἦσαν συμπερόντα καὶ ἐκείνης. Ἡ μαλώτισε τὴν Ἀλεξάνδραν Νικολάεβναν. Μετὰ τῆς νεαρῆς ἑλβετίδος παιδαγωγῶν Κλοτίλδης εὐχαρίστως συνομιλεῖ περὶ τῆς Γενεύης καὶ ἐγγίλα καὶ εἰρωνεύετο μετ' αὐτῆς, ὡς ἂν μὴ τῇ συνέβη τίποτε. Ἐφεύρισκε νέα παίγνια διὰ τὰ κορίσια, ἐνεῶς τὰς παγώνιας των, ἐκτιζε σπύλια ἐξ ἄμμου καὶ λίθων. Ὁ δὲ μικρὸς Βασίλειος ἐκ τῆς πρώτης ἀκόμη ἡμέρας, τοσοῦτον συνεφιλιώθη μετ' αὐτῆς, ὥστε χωρὶς ἄλλο ἐπεθύμει ἐκαίνη νὰ θέτῃ εἰς τὸ πινάκιόν του τὸ φηγητόν του.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα μετὰ ὅλας αὐτῆς τὰς δυνάμεις προσεπάθει, ὥστε ἡ ἀφίξις τῆς Κλεοπάτρας εἰς τὴν ἐσχόνην νὰ εἶναι εὐχάριστος, καὶ ἡ πρώτη αὐτῆς ἐργασία ἦτο ὅτι, λησμονοῦσα τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἄσπιν, μετέφερε τὰ καλλίτερα καὶ πολυτελέ ἐπιπλα καὶ πράγματα ἐκ τῆς αἰθούσης της εἰς τὴν τῆς Κλεοπάτρας. (Ἀκολουθεῖ).

Μετάφρασις Δ. ΦΕΣΤΕΡΗ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ» ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

8, ἀρ.θ.—ΜΗΑΚΤΣΕ ΚΑΠΟΥ—ἀρ.θ. 8.

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτάκτως συγκαταβατικὰς, φωτογραφικαὶ μηχαναὶ νεωτάτων καὶ τελειοτάτων συστημάτων, ἀμερικανικαί, ἀγγλικαὶ καὶ γαλλικαί.

Φάρμακα, χάρται καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρίστων προελεύσεων καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαίτερας παρασκευῆς Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

Μεγέθη	4 1)2 x 6	3	γρ. ἡ δωδεκάς
	6 1)2 x 9	4 1)2	»
	9 x 12	8	»

Πλουσιωτάτη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ. ἐκάστη καὶ μετ' ἰδιαίτερας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγάλας ποσότητας. Πλεκτροκαὶ συσκευαί, τηλεσκοπία, δίοπτρα, κτλ.

Ὅδηγία διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεάν εἰς ὅλους.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

N. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ θπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ,

Προμηθευται της Α. Μ. του Βασιλέως των 'Ελλήνων
της Α. Β. Υ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας.

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους τοῦ τὸ χαίρον παγκο-
σμίου φήμης, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά παρα-
σημα καὶ τιμητικαὶ διακρίσεις 7 καὶ τὰ

35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35
καὶ τελευταίως

τὸ αὐτοκρατ. παράσημον Ὀσμανιᾶ δ' τάξεως.

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ἄλην τὴν Τουρκίαν

9 — Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατᾶ χάν — 9
ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντικρυσ. καὶ πληρεξουσίου
Κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἕκτακτος ὑπόληψις, ἧς ἀπολαύει δικαίως
τὸ ἀγνὸν προϊόν τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστασίου τῶν
ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι
καὶ τὰ ὀνόματά των καὶ ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες.

Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφάνησαν συγρονθυλεύματα (δῆθεν τῶν
κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παραποιήσεων, παρακαλοῦνται
οἱ κ.κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἐναντι φιάλῃν μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποιήσιν
τουρκιστὶ, ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. Συγγροῦ ὡς καὶ τὰς σφραγίδας καὶ τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ται-
νία ἀρchetαι ἄνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύ-
λιον καὶ εἶναι τριγυρισμένη μὲ ἐτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

**Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἐναντι φιάλης
καὶ ἐφιστάτε τὴν προδοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.**

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθι προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΒΟΛΠΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
Τῆ ΕΥΤΕΡῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ: Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ Γρ. 50. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις
Γρ. 60. — Ἐν τῇ ξένη φράγμα χρ. 15. — Ἐξάμηνοι κατ' ἀναλογίαν.
— Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν. —
Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητικῆς.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ
τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν

Διευθυνταὶ

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Υ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

23 ἀρ. Γαλατῆ Κουρσοῦμ-χάν ἀρ. 23.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ δημοσιογραφία πάλαι καὶ νῦν (ὑπὸ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — Τὸ δαχτυλίδι τῆς πεντάμορφης, ποίημα (ὑπὸ ἸΛΔΑΣ ΝΙΡΒΑΝΑ). — Αἱ ἀραὶ τῆς κόρης, διήγημα (ὑπὸ ΣΠΥΡ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ). — Βραχεῖαι παρατηρήσεις εἰς τὴν ἰστορίαν τῆς Ἑλλαν. γλώσσης (ὑπὸ ΡΛΑCΙΔΟ ΒΙΑΝCΟ). — Εὐχαίς εἰς τὸν πατέρα μου, ποίημα (ὑπὸ ΔΟΥΚΑ ΚΟΡΕCΣΗ). — Τὸ μυθιστόρημα ἐνδὸς συζύγου, μυθιστορία πρωτότυπος (ὑπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑC ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ). — Ἀπὸ τὴν θάλασσαν (ὑπὸ Θ. ΓΕΡΑΚΗ). Εὐτράπελα. — Ἐπιφύλλις: Στέρον. Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀλεξίου (ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ Δ. ΦΕCΤΕΡΗ).

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἀπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαριέντα πρόσωπα παραγόμενα ἔξανθήματα καὶ ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι καὶ πρὸ πάντων αἱ νέαι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὁσον φροντίζουν καὶ διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν καὶ τὸ ἔχειν πρόσωπον ὡραῖον καὶ σῶμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως καὶ τὸ προσπαθεῖν ὁμως διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ προαγωγὴν τῆς ὡραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας καὶ ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ καὶ τρυφερὰ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δοσιμὰ ψύχην, τὰς χιόνας καὶ τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν καὶ σκόνιν τοῦ θέρους καὶ εἰς ἐτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληροῦται καὶ διαρρηγνύται, προσλαμβάνει ἰχώρον χρῶμα καὶ θέαν ἐρρυτιδωμένην καὶ δυσάρεστον. Αὐτὴ ἢ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτίνες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπερτατον βαθμόν. Ἄν καὶ ὑπάρχωσι πολλὰ ἀλοιφαί, ἔλαια καὶ ὀρυζοκόνεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἢ ἐπιδράσις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐφαλεῖφον καὶ προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἴδου λοιπὸν τὸ «Δερμοφίλον», ἔργον περιφανὲς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης καὶ καρπὸς βαθείας καὶ διαρκούς παρατηρήσεως καὶ ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα καὶ κατέχον ἀπάσας τὰς προορηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαράμιλλον τοῦτο φάρμακον ἐφαλεῖφει ὀλοτελῶς καὶ ριζικῶς τὰ ρήγματα καὶ τὰς ρυτίδας τὰς παραγόμενας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας, τὰ ἔξανθήματα καὶ τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου καὶ τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου· παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα καὶ χρῶμα ὡραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμοφίλον» κατέχει καὶ εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον καὶ ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον καὶ διὰ διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρῆσεως: Διὰ τὰ ἔξανθήματα καὶ τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλειφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράφισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἅτινα οὐδὲν ἄλλο εἶδι παρὰ καθαρὸν οἰνόπνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων καὶ τοῦ μελαίνου χρώματος τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφέ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμέρας ποτηρίου ὕδατος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει καὶ λευκαίνει τοὺς ὀδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν ὀδοντοκόνων καὶ ὀδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη καὶ πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΑΗ» ἐν Πόλει, ὁδὸς Βεζεντζιλιέρ, καὶ ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιῦ Ἰωσήφ «Υῶσάρ», ὁδὸς Τουνελ ἀριθ. 32.

Διευθύνται: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καὶ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Οὐ πάσομαι τὰς Χάριτας
παῖς Μοῖσαις συγκαταμειγρὸς
ἢ Ἰστορίαν συζογίαν».

Ἐτρ. Ἡρ. Μαίν. Στ. 673—5.

Η
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ
ΠΑΛΑΙ ΚΑΙ ΝΥΝ

Οὐδεὶς βεβαίως ἀμφιβάλλει ὅτι τὸ πνεῦμα πάσης κοινωνίας καὶ ὁ ἐσώτερος χαρακτήρ τῆς ἰδιοσυγκρασίας αὐτῆς ὡς καὶ πάσα φάσις καὶ ροπή τοῦ ἠθικοῦ, πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ αὐτῆς βίου ἔχει ὡς μέγα κάτοπτρον, ἐφ' οὗ σαφῶς καὶ ζωηρῶς ἀντανακλάται, τὴν φιλολογίαν, ἥτις διαθάλλει εἰς τοὺς κόλπους τῆς, οὐχὶ δὲ μόνον τὴν δημιουργικὴν τοιαύτην, τὴν καὶ ἰδιαζόντως λεγομένην ἑλαφρῶν φιλολογίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν δημοσιογραφίαν καθόλου, ἥτοι τὴν τε ἀρθρογραφίαν καὶ τὴν γενικὴν τοῦ τύπου μορφήν.

Καὶ πάλιν οὐδεὶς θ' ἀμφισβήτησεν ὅτι τὸ πνεῦμα καὶ ὁ χαρακτήρ πάσης κοινωνίας καίτοι ὁ αὐτὸς πάντοτε οὐσιαστικῶς δευμένων, οὐχ ἥττον διαστίζεται ἐνίοτε ὑπὸ ποικιλιῶν τινῶν, αἰτινές εἰσιν ἀλλοιώσεις τινῶν μερικῶν αὐτοῦ σημείων ὡς αἰτίαν ἔχουσαι αὐτὴν τὴν πανδαμάτορα ἐπίδρασιν τοῦ ταυπτερυγος χρόνου, τοῦ τὰ πάντα ἐν τῇ ἐσπευσμένη πτῆσει του ἀλλοιοῦντος, τοῦ ἐγγιζόντος καὶ ρυτιδῶντος διὰ τῆς ἀκρας τῶν αἰχμηρῶν του πετερύγων καὶ αὐτὰς τὰς παρεῖας τῶν βραχῶν, καὶ αὐτὰ τῶν μαρμάρων τὰ μέτωπα.

Διότι ὅτε μὲν πρόσφοροι ἱστορικαὶ τύχαι ἐρχονται ὅπως διασειώσωσι καὶ μεταβάλωσι ριζικῶς τὴν ἐπὶ οἰουδήποτε σημείου ὁμόφρονα κοινὴν γνώμην ὅτε δὲ ἡ ἔμφυτος ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ροπή πρὸς τὴν μεταβολὴν, — ἡ φύσις γὰρ τὴν μεταβολὴν φιλεῖ κατ' Ἀριστοτέλη, — ἥτις ἄλλως τε οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ καταφκνῆς ἐκδήλωσις τοῦ πανσθενοῦς νόμου τῆς ἐξελίξεως, τροποποιεῖ οὐσιωδῶς σὺν τῇ παρόδῳ τῶν ἐτῶν τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην κοινωνικὴν ἄποψιν καὶ ψυχολογικὴν φάσιν, ἐνσπείρουσα νέας τάσεις, νέους πόθους, νέας ἰδέας καὶ καταργῶσα τινὰς τῶν παλαιῶν διαμαρτούσας πρὸς τὸν μοιραῖον ροῦν καὶ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γεγονότων.

Οὕτω λοιπὸν πᾶς ἐμβριθῆς παρατηρητῆς ἐγκύπτων εἰς τὴν μελέτην τῶν φαινομένων μετ' εἰλικρινοῦς διαφέροντος, θὰ μείνη ἐκπληκτος ἐὰν λαθῶν ἀνά χειρας ἀντιπαραβάλλῃ τὰ προϊόντα τῆς πρὸ τριάκοντα ἢ καὶ εἰκοσιν ἀκόμη ἐτῶν εὐρωπαϊκῆς δημοσιογραφίας πρὸς τὰ σήμερον ἐξερχόμενα τῶν πιστηρίων,

Ἐμβριθῆς ἔρευνα γεγονότων καὶ καταστάσεων, ἱστορικὴ ἀκριβολογία, εὐσυνείδητος στάθμισις τῶν πορισμάτων ἐπὶ τῆς φιλοσοφικῆς πλάστιγγος, ἐν γένει δὲ μελετητικὸν καὶ φιλοσοφικὸν πνεῦμα ἐν παντί, καὶ χρηστὴ καὶ σώφρων τις φιλολογικὴ βαθύτης διακρίνει περιφανῶς τὴν τῆς παρελθούσης γενεᾶς εὐρωπαϊκὴν δημοσιογραφίαν. Ὁ ἐνθουσιασμός, ὁ ρομαντισμός, αἱ ποιητικαὶ τῆς ψυχῆς τάσεις, λείψανα τῆς ἀμέσως προηγουμένης ἐποχῆς, ἐσώζοντο ἐτι σποραδικῶς ζωπυρούντα διὰ τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἱεροῦ πυρός των ἐπιλέκτους τινὰς ψυχὰς καὶ διαστίζοντα διὰ τοῦ ἀστέρους τῆς μεγαλοφυΐας ποιητικὰ τινὰ μέτωπα. Τοῦτο δὲ καίτοι τὸ πλεῖστον ἢ πρὸς μελέτην τάσις ἀντικαθίστα τὴν γενικὴν τοῦ αἰσθήματος ροπήν καὶ τὸ πνεῦμα ἤρχιζεν ὑπερτεροῦν αἰσθητῶς ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις ἀπηύθησε πλέον πάλλουσα τόσφ σφοδρῶς κατὰ